

Kenema leírása

FÖLDRAJZ

Társadalom:

Kenema a déli városállamok közé tartozik, már több, mint 650 éve (P.sz. 3014 óta) független. Kedvező földrajzi fekvéséből kifolyólag rendkívül gazdag. A gazdagság legnagyobb része az uralkodó, királyi család kezében összpontosul. Övék a jog, hogy a városállamon áthaladó karavánoktól beszedjék a vámot, és az útdót. Igen, útdó is van: az Ibarát a szomszédos városállammal, Dornochhal egy kövezett út, a főút köti össze (hossza mintegy 300 ynevi mérföld), melynek mentén kisebb-nagyobb katonai erődök és kiépített karavánmegálló (szám szerint 12 - Addab el Hiszra városában is van egy) fogadóval, kocsisszerájokkal, ivó- és fürdővízzel, bordélyházzal, kovács- és bognárműhellyel várják a fáradt utazókat. Ha egy karaván kényelmesen halad, egy nap alatt éppen annyi utat tesz meg, hogy egyik megállóból a másikba érkezik (az országon tehát 11 nap alatt haladnak át). Az állandó katonai jelenlét Ynev-szerte híres biztonságot, a főút és a karavánmegálló nem kevésbé ismert kényelmet biztosítanak embernek és állatnak egyaránt. A karavánmegállókat üzemeltetők jövedelmének nagy része is az uralkodócsalád kincstárába vándorol, hogy a túlméretezett katonaságot el tudja tartani.

A főúton haladó karavánok adót fizetnek a biztonságukért. Az útdó nagysága a szállított áru fajtájának és mennyiségének függvénye (leginkább). Ebből következik, hogy minden rakományt átvizsgálják (kivéve persze azokat, melyek gazdái az uralkodó kézjegyével ellátott, érinthetlenségi passzust birtokolják). Minden fajta áru szállítható, az Al Bahra Kahrem -en kívül. Mégis biztosra vehető, hogy a Fű legnagyobb része ezen az országon át halad Krán felé (az esős évszakban csak a főút járható). A közbiztonság a főút mentén és a királyi udvarban kiváló, másfelé elfogadható, kivéve Garamondia erdőinek mélyét, és a keleti határ menti sivatagot. Azt beszélnek, hogy arrafelé a magányosan utazgató emberekre, de nem ritkán a főútról letérő karavánokra is kóbor rabszolgavadász bandák csapnak le, és a dzsadok földjén, vagy a főváros rabszolgapiacán értékesítik frissen szerzett árujukat. A rossz nyelvek szerint egyes rabszolgavadász alakulatok a király szolgálatában állnak. Tevékenységükkel az összes karavánt a főútra akarják utasítani (útdó, rakományellenőrzés, stb.). Ez azonban nem bizonyított, és aki ilyeneket terjeszt, arra lesújt a törvénykezés vasszigora. A lakosság a dzsad hagyományokra épülő, de pyarroni irányba eltolódott kasztrendszerben él.

Az uralkodók, nemesek, katonák, szabad emberek (polgárok) és az utazók kasztjait találjuk meg itt. A kasztok közötti átjárhatóság sokkal kevésbé jut itt kifejezésre, mint a hagyományos dzsad társadalomban. Az első két kaszt (az uralkodók és a nemesek) között szinte áthághatatlan a szakadék, a nemesek és a polgárok között csak 150 arany a határ: bárki vehet nemesi rangot magának. A nemesek abban különböznek a tehetős polgároktól, hogy joguk van magánhadsereget tartani, és az országot érő külső agresszió esetén a hadseregük élén, annak teljes létszámával a királyi hadsereg rendelkezésére állniuk. A nemesség másik kiváltsága a jog területén nyilvánul meg: ha a pereskedő felek egyike (legalább) nemes, akkor a király a döntőbíró, polgárok pereiben a király által kinevezett, ún. Kádik, a járási bírók az illetékesek. Hét járási bíró van, ebből öt a fővárosban, Muromban tevékenykedik, ahol a lakosság háromnegyede él (mintegy kétszázötven ezer ember - más intelligens fajok képviselői csak elvétve akadnak). A katonák kasztjába minden rátermett bebocsátást nyerhet. Gyakorlatilag ez az egyetlen út, amelyen jelentősebb anyagi befektetés nélkül feljebb lehet jutni. Katonából ugyanis nemes, sőt uralkodó kasztú is válhat! Az utazók (és kalmárok) kasztja, kereskedőállamról lévén szó, igen népes, és nem túlzás azt állítani, hogy Kenema legnagyobbbrészt nekik köszönheti gazdagságát. Aki nem tartozik egyik kaszthoz sem (tolvajok, rabszolgák, koldusok, bűnözők), az a társadalom peremén, lenézetten és borzalmas körülmények között kénytelen tengetni életét. Az ítékezés a dzsad hagyományoknak megfelelően, kemény, de a bűnösség bizonyítását követelő. Az ország területén nincsenek börtönök: a visszaeső bűnözőket (amikor először visszaesnek) automatikusan halálra ítélik, a nagyobb bűnöket elkövetőkkel egyetemben. A másik szigorú büntetés az életfogytiglani kényszermunka, amit az ország egyetlen kőfejtő telepén, a Hat Város szövetségét övező hegység lábánál, (nincs az ország területén) a senki földjén fekvő Gormundban töltenek le az elítéltek. Az enyhébb büntetések olyanok, mint másutt: botozás, pénzbírság, nemesi cím-, jószág-, vagy birtokvesztés, stb. A "Jog és törvénykezés Kenemában" c. műben ezek részletesen ki vannak fejtve, de a jogban nem járatosak is szerezhetnek némi betekintést, ha ellátogatnak a Kiskocsmába, és ott kérdezősködnék. Az erkölcs igen laza a városállam területén: engedélyezett a többnejűség és

a többférjűség is, sokan tartanak nyilvánosan szeretőt, mindennaposak a válások, és szinte mindenkit meg lehet szerezni egy (vagy több) éjszakára. A lakosság nagyon tarka összetételű: az őshonos dzsadok és garamondok, a betelepült pyarroniak, egy félnomád dzsad törzs, és Ynev minden pontjáról idehurcolt rabszolgák és ezek leszármazottai olyan kevert társadalmat alkotnak, melyhez foghatót csak Erionban látni. Hivatalos nyelv a pyarroni (közös), de mindenfelé beszélnek a dzsadot is (az El Hiszra tartományban pedig kizárólag azt használja a nép). Egyetlen hivatalos vallás természetesen nincs, hanem az összes pyarroni és dzsad isten egyháza egyenjogúan tevékenykedik. Legnépesebb Galradzsa és Ellana egyháza. Az emberáldozatok be vannak tiltva, de attól még úgy hírlik, több szekta is hódol olyan isteneknek, melyek emberáldozatokat is követelnek, és papjaik buzgón teljesítik kötelességüket. A polgárok főbb szórakozásai a gladiátor-viadalok, és a színjátszás. A fővárosban hatalmas színház és még nagyobb aréna emelkedik a főtér két oldalán. Egy újkeletű hóbort is dívik a nemesség körében: mindegyikük bajvívást tanul, és párbajozik, ha kell, ha nem. A shadoni párbajkódexet lefordították pyarroni nyelvre, és a főváros könyvkötő műhelyeiben nem győznek elegendő mennyiséget másolni a felkapott remekműből. A legdivatosabb párbajforma a párbaj első vérig.

Földrajz, gazdaság:

Kenema a Taba el Ibara legnyugatabbi nyúlványánál fekszik. Területe ellipszoid alakú, teljes egészében síkság, majdnem egyharmada sivatag, a többi sztyepp, erdő és gazdagon termő föld. A Kie-Lyron folyó (ami Ordanban ered, és a Gályák Tengerébe ömlik), élteti, mely északnyugat-délkelet irányban szeli át az országot. Az államot három tartomány (járási) alkotja. El Hiszra, a keleti tartomány (az egész sivatag és a Barana -a dzsadok így nevezik a Kie-Lyron folyót- folyó mellett fekvő termőföldek, valamint egy nagy darab lakatlan sztyepp tartozik hozzá). Garamondia a déli tartomány (sztyepp, a déli termőföldek és a nagy kiterjedésű Kensata-erdő alkotják),

valamint Muronia, az északi tartomány (a legmélyebben fekvő terület, agyagos, szikes talajú sztyepp és a búzatermő földek alkotják). A Kie-Lyron folyó partján épült a főváros, Muron, és az egyik járási központ, Addab el Hiszra. A másik járási központ, Garamond a Kensata erdő szélén fekszik. Ezek a városok egyenként kb. ötvenezer lakost számlálnak. A felsoroltakon kívül, jelentős még a királyi vár, Kenemill a maga négyezres lakosságával. A fennmaradó 5-10 ezer ember 10 nagyobb földművesfaluban, vagy kisebb városban, és 4 nagyobb oázisban él. Az egyik oázis (Gad Amanah) igazi üdülővárossá fejlődött, lakosainak számát ezerre becsülik. Az ország legjellemzőbb terméke a dzsahura, a kisebb dinnye nagyságúra megnövő narancsféleség, ami egész Yneven csak itt, az El Hiszra tartományban terem meg. A dzsahurán kívül jelentős még a búzatermelés: többek között El Sobira is innen szerzi be a kenyérnek valót. Az ország területén nincs kőbánya, agyag és fa pedig akad bőven, ezért az épületek a városokban fából és téglából, a falvakban leginkább vályogból és nádfödéllel épülnek. A kő és a márvány a fényűzés jelképe. A fakitermelés egy másik, igen jelentős gazdasági ág. A Kensata-erdőben épületanyagnak és asztalosi célokra is felhasználható, kitűnő minőségű, rozsdavörös árnyalatú fák nőnek. Az uralkodó hatalmas, kenemilli várkastélya a kényszermunkások által kitermelt, kékes árnyalatú terméskőből épült, az egyetlen magaslaton, ami a városállam területén található. Ez a magaslat mágikus eredetű lehet, hiszen a környező síkságról, minden irányban egyforma, meredek emelkedőn lehet feljutni a 45 méter magas fekvő, szabályos kör alakú, 2 mérföld átmérőjű területre. A vár tornyaiból jó látási viszonyok között be lehet látni az ország felét (jó távcsővel vagy távolságtorzítással).

Kenema uralkodóinak krónikája

P. sz. 3013-ban az El Hiszra Emírség emírje feleségül vette a szomszédos állam, Muronia királyának egyetlen leányát. A két állam egybeolvadt, és 3014-ben Pyarron elismerte az új állam, Kenema függetlenségét, és területi integritását. Pyarroni (és muroniai) szokás szerint, El Hiszra emírjét királlyá koronázták. Ő lett I. Ahmed (a Keménykezű), Kenema első királya. Rendkívüli bölcsességgel vezette az országot, és a meg tudta fékezni az egyesülés utáni mélyen gyökerező ellenségeskedést a dzsadok és a többi nép között. Uralkodásának első évtizedeiben rengeteg belső viszályt oldott meg hihetetlen diplomáciai érzékével (és dzsenn mentálmágiája segítségével). Vasszigorral, hatalmas hadsereggel, kérlelhetetlen modorával, lelketlennek tűnő, hideg, számító stratégiával tört céljai felé, és mindegyiket megvalósította. Uralkodásának 96 éve alatt elérte, hogy a nemesség többé nem tett különbséget dzsad és nem-dzsad között. Az egykori Muronia királynéjával, Amatecával nem hált, így nem is származhatott tőle utódja, majd annak halála után dzsenn asszonyt vett el, aki kilenc gyermekkel ajándékozta meg. Közülük választotta ki I. Ahmed az uralkodásra termett, negyedszülött fiát, akit 3109-ben II. Ahmed (a Kiválasztott) néven koronáztak meg. Rendkívüli diplomata volt, az összes környező országgal, és Pyarronnal is gyümölcsöző kapcsolatokat épített ki. A határok körüli viszályokat megszüntette, az országot stabilizálta. Ő is 96 évig uralkodott, mint az atyja. Uralkodása ideje alatt az ország egyre gazdagodott, polgárai a jólét útjára léptek. A fia, III. Ahmed (az Építő), 3205-ben került a trónra. Ő hozta azt a rendeletet, miszerint a Pyarroni és a Dzsad istenek egyházai ingyen kapnak telket, megfelelő, gazdag környezetben, minden nagyobb városban. Ő építtette a főváros főterén a Nagyszínházat és az Arénát, valamint számos más középületet, amik még ma is remekműként nyerek el az utazók méltó dicséreteit, és pompájuk nem fogyatkozik. (Állítólag a legnevesebb dzsenn mesterekkel tervezette és építtette a legtöbb épületet.) Öreg volt már, amikor elkezdte a főút építését, de nem láthatta meg az első karavánt, amely végighalad rajta: 3316-ban elragadta a halál, és fia, IV. Ahmed (a Balszerencsés) kellett volna, hogy befejezze a nagy művet. IV. Ahmed kiváló harcos volt, és nagyon hiú. Nagyon szeretett

vadászni, és fittyet hányt a veszélyre. Egy ilyen vadászon veszett oda, amikor túl mélyre merészkedett a sivatagba, egy sivatagi oroszlánt üldözve (tanácsadói hiába próbálták lebeszélni): egy hirtelen támadt homokvihar temette el, holttestét nem találták meg. 3317-ben tehát újból koronáztak Kenemában V. Ahmed (a Kufár), III. Ahmed fia, IV. Ahmed testvére lépett a trónra. V. Ahmedet nem uralkodásra, hanem kalmárnak nevelték, és ez meglátszott az uralkodásán is. Kiépíttette a főutat, karavánmegállókat létesített mellettük, mindenért adót szedett, bevezette az adóbérlők intézményét, és Pyarronra fittyet hányva, nyíltan kezdte szállítani a Fűvet Kránba. A hadsereggel, és a diplomáciával mit sem törődött, érthető hát, hogy egyre nagyobb ellentétbe került a környező országokkal, és a bűnözés az ország területén soha nem látott méreteket öltött. Az országot a teljes anarchia és a külső megszállás egyaránt fenyegette, amikor V. Ahmed összehívta az ország legbölcsebb embereit (21 tisztavérű dzsenn férfit, az uralkodó családból, mind I. Ahmed leszármazottai), megalakítva az Államtanácsot (3368), és kikérte a véleményüket. Az Államtanács rövid idő alatt döntésre jutott, és azt tanácsolta V. Ahmednek, hogy mondjon le a királyságról fia javára, akit uralkodásra neveltek, és bölcsességben messze fölötte járt az atyjának. V. Ahmed belátta, hogy ez a legjobb megoldás, és így 3368-ban VI. Ahmed (az Istenek Ajándéka) lépett a trónra. Azonnal hozzálátott a hadsereg megerősítéséhez, és a rendcsináláshoz. A főút mentén kaszárnyákat alakított ki a karavánmegállók közvetlen közelében, betiltatta a Fű szállítását (egyesek szerint ezzel kerülte el azt, hogy Pyarron és szövetségese Garamondia megtámadják az országot), és a belső rend pár év alatt helyreállt. A környező országokkal felvette a kapcsolatot, és azon országoknak rendkívül előnyös szerződéseket kötött velük (hogy az uralkodás első pár évében ne támadják meg, hanem hagyják a belső ügyeivel foglalkozni), és töméntelen mennyiségű "ajándékot" küldött az uralkodóiknak. Így az V. Ahmed által felhalmozott hihetetlen kincs nagy része odalett, de Kenema megmaradt, és a külhoni kereskedők ismét örömmel irányították erre karavánjaikat, hogy a főút biztonságát élvezve gyorsan és kényelmesen haladhassanak. VI. Ahmed uralkodásának a 28. évében már erős kereskedelemmel és hadsereggel, elégedett és jómódban élő polgárokkal büszkélkedhetett Kenema. Az V. Ahmed idejében

fellépő hanyatlást hihetetlen lendület váltotta fel. Ekkor beszüntette az ajándékozásokat, és felrúgta a Garamondiával kötött előnytelen szerződéseket, melyeket uralkodása kezdetén volt kénytelen kötni. A szomszédos Garamondia királya ezt nem nézte tétlenül, hanem orvgyilkosokat küldött VI. Ahmed ellen, és amikor azok megölték, a keletkező zűrzavart arra használta fel, hogy hadat üzent az uralkodó nélküli országnak, és teljes hadseregével (de Pyarron katonai támogatása nélkül, hisz ekkorra már Kenema is Pyarron barátja volt) átkelt a határon. De rosszul számított: az Államtanács (VI. Ahmed bölcsen meghagyta a nagyrabecsült testületet) a hozzá méltó módon, azonnal reagált, segítséget kértek El Sobirától, (akivel már 8 éve hatályon kívül került a hírhedt búzaszállítási szerződés, melyet VI. Ahmed uralkodásának kezdetén kötött, és gyümölcsöző kapcsolatok tették felhőtlenné és barátivá a két ország viszonyát) és a tökéletesen szervezett és erős belső hadsereg mellé a El Sobira hadseregének egy része is csatlakozott. A betolakodókat két hónap alatt kiűzték, és meg sem álltak, amíg el nem foglalták egész Garamondiát. Az Államtanács egyik fiatal tagja volt a győzedelmes hadsereg fővezére, aki fényes győzelemmel (minimális veszteségekkel) bizonyította rátermettségét. Meg is koronázták 3396-ban, így ő lett Kenema hetedik királya, VII. Ahmed (a Hatalmas). Az új tartományba sok pénzt fektetett, nagy katonaságot telepített, és egy ravasz húzással helybeli, köztiszteletnek örvendő embert nevezett ki a tartományúri posztra. A nép sokkal jobban szerette az új uralkodót, mint a régit, és a kevés ellenlábassal -a helybéli nemesség köréből- az új tartományúr bánt el. Mondhatni, simán bekebelezték Garamondiát, és senki nem bánta (akik bánták volna, már nem éltek). A tartomány függetlenségét az első tartományúr halála után VII. Ahmed eltörölte, és ezzel Garamondia a többivel egyenrangú tartománnyá fejlődött. Gazdasága fellendült (elsősorban a nagy kiterjedésű Kensata-erdő jó minőségű fáinak köszönhetően), polgárai meggazdagodtak. VII. Ahmed uralkodásának vége felé (126 évig uralkodott!) Garamondia fejlettségben és gazdagságban utolérte a másik két tartományt. VIII. Ahmed (a Kicsapongó),

VII. Ahmed fia 3522-ben került a trónra, és 48 évig tartott szégyenteljes királysága. A leghírhedtebb intézkedése az volt, hogy törvényesítette a többnejűség mellett a többférjűséget is. A nőket a férfikkal egyenlő rangra akarta emelni, de akkora ellenállásba ütközött, hogy végül letett róla. Ellana egyházát a többi pyarroni egyház fölé emelte, és a pyarroni hitű nemeseket kötelezte, hogy palotáikban Ellana-kápolnát építsenek, és rendszeresen áldozzanak neki. Ő rendelte el az évente kétszer megtartandó Ellana-ünnepségeket is, melyeket három napig tartó dáridó és orgiák jellemeznek. Az eddigi uralkodók tradícióját, miszerint a királynak csak egy felesége van (és az is dzsenn), sutba dobta, és háremének legtöbb tagját feleségül is vette. Perverzitása nem ismert határt. Azt hangoztatta, hogy háremébe minden intelligens faj nőstényei közül került legalább egy. Még amund felesége is volt, de csak pár napig: az asszony az első együtt töltendő éjszaka első perceiben önkezével vetett véget életének. Majdnem mindegyik feleségétől született gyereke. A kedvence egy dzsad huri (a kedvenc felesége) fia volt, aki akkor született, amikor már több unokája is elérte a férfikort. Őt választotta ki uralkodónak, és királyi neveltetésben részesítette, majd 3570-ben meg is koronázták. Ezzel megszakadt a dzsenn uralom, és azóta is emberek ülnek a trónon. IX. Ahmed (a Testvérgyilkos) pitiáner, hatalomvágyó, irigy és balga uralkodó volt. Mindenki ellenséget látott, a testvéreit és unokatestvéreit pedig trónkövetelőnek tartotta, és orvgyilkosokkal végeztetett ki sokat közülük. A dzsenn rokonokkal kezdte, majd a többi más fajú következett, végül a hozzá hasonló, az emberek kerültek volna sorra, de ekkorra már olyan sok ellensége volt, hogy őt is elérte ugyanaz a sors, amit a testvéreinek szánt. Uralkodásának három éve alatt teljesen kiirtotta a dzsenn vért a királyi családból. Legalábbis úgy tűnt, mert a dzsennek (ha maradtak egyáltalán) többé nem mutatkoztak. Az Államtanácsba is emberek kerültek, és úgy tűnt, a dzsenneket nem sajnálja senki. X. Ahmed (a Pyarroni),

IX. Ahmed egyik életben maradt testvére egy pyarroni asszony és a Kicsapongó Ahmed gyereke volt. Anyja nevelte, pyarroni tanítói pedig ízig-vérig pyarronit faragtak belőle. 3573-beli trónra kerülése után megkezdte a pyarroni eszmék hirdetését, és a nemesség, majd rajtuk keresztül a többi polgár elpyarronisítását. Tíz évig majmolta Pyarront, és nyomta el a dzsad (dzsenn) hagyományokat, végül egy dzsad alvilági csoport megölte, a családját pedig kiirtotta. A nemzeti öntudat felébredt minden polgárban, és az eddigi kenemaiak egyszeriben dzsadok, pyarroniak, garamondiaiak lettek. Polgárháború, és az ország szétesése fenyegetett. Az Államtanács kétségbeesetten kereste a megoldást, de nem találta. Sőt, az Államtanácson belül is széthúzás született: nem tudtak megegyezni a következő uralkodó személyét illetően. A káosz pedig egyre nőtt, a nemzeti indulatok elszabadulni látszottak. Ekkor a hadsereg egyik kapitánya, aki a Hatalmas Ahmed (VII.) egyenes ági leszármazottja volt, összefogta az összes katonai vezetőt, és átvette a hatalmat, majd királlyá koronáztatta magát 3583-ban, XI. Ahmed néven (még életében rajtamaradt az Idegenek Barátja jelző). A nemzeti vezetőket nyilvánosan kivégeztette, a legnagyobb hangadók pedig nyomtalanul eltűntek. Visszaállította az egyházak és a népek egyenlőségét. Hidegen, megfontoltan, igazi dzsennként irányította a birodalmat, ő volt hatalmon, amikor egy félnomád dzsad törzs, Ayam Agul nagyvezír vezetésével kivándorolt a sivatagból, Mursiona sztyeppéin állapodott meg és kapott (3621-ben) a királytól itt-tartózkodási jogot. Ez jó hadvezéri döntésnek bizonyult: az újonnan betelepült törzs rövid idő alatt kiirtotta a Mursiona területén garázdálkodó rabszolgavadász bandákat, amelyeket a Pyarroni Ahmed uralkodásának vége felé jelentkező káosz teremtett. (Érdekes, hogy ugyanezt a királyi hadsereg nem tudta véghezvinni mind a mai napig sem Garamondia erdeiben, sem El Hiszra sivatagaiban.). A nomádok megbecsült tagjai lettek az országnak, de máig megmaradtak nomádnak: kerültek a kapcsolatot a városlakókkal, és a karavánok közelében sem mutatkoznak. Az Idegenek Barátja Ahmednek nem volt utóda, így öregségében örökbe fogadott egy dzsad ifjút, akit saját fiaként nevelt, és halála után, 3661-ben, ötvenkét éves korában királlyá is koronázták. Ő lett XII. Ahmed, akit manapság egyre gyakrabban a Kapkodó jelzővel illetnek. Uralkodása alatt

számtalan rendeletet hozott, többet, mint az elődei közül bárki. Ezek legtöbbször fölösleges, kicsinyes, nem elég jól átgondolt. Néha azonban önmagának mond ellent: a régi rendeletével szemben álló, de most már igazán átgondoltnak, sőt bölcsnek is nevezhető rendeleteket is szokott hozni. Minden rendeletét lehetetlenség felsorolni, de a legrettenetesebb ide kívánczok: kihirdette, hogy a nemesi címet meg lehet vásárolni. Azzal érvelt: "Miért ne, hisz akinek pénze van, az úgyszólván képes megfelelő helyekre juttatott megfelelő ajándékokkal megvenni mindazt, ami egy nemesnek jár. Akkor meg miért ne a mi szeretett kincstárunkat gazdagítsa az a pénz, miért ne Mi Királyi Felségünket ajándékozza meg az ember?" XII. Ahmed ellentmondásossága a sorsán is visszatükröződött (talán az istenek gúnyos fintoraként). Született egy fia, akit nagyon szeretett, és uralkodónak nevelt. Ez a fiú tökéletes uralkodói tulajdonságokat birtokolt. Éleselméjű, higgadt, emberszerető és igazságos, de betegségekre hajlamos volt. Három év múlva született még két fia, egy ikerpár. Ilyen még soha nem történt a birodalom történelmében, de az öröm nem tartott sokáig: az egyik fiú és az anyjuk baleset áldozata lett: egy utazás alkalmával viharba kerültek, a lovak megbokrosodtak, a kocsijuk egy hídról a folyóba zuhant. Csak az egyik kisfiú (a majdani XIII. Ahmed) élte túl, csodával határos módon a szerencsétlenséget: a parton leltek rá, míg a többiek holtteste elő sem került. Az elsőszülött fiút egy ismeretlen kór vitte el tavalý (3685-ben), húsz éves korában. A betegség nem egyik napról a másikra jelentkezett, de az ország egyetlen papja, sőt a messzi földről idehívott gyógyítók, sámánok sem tudtak rajta segíteni. Ez a haláleset annyira megrázta a királyt, hogy elméje elborult. Uralkodásra képtelen volt, helyét az újonnan megalakított Államtanács vette át addig a napig, amíg az ikerpárból életben maradt fiú, akit XII. Ahmed nevezett ki trónörökösnek, nagykorú nem lesz. Ez az öröndetes esemény nemrég bekövetkezett, és a nemsokára megtartandó Ellana-ünnepséggel egyidőben fogják beiktatni az új királyt, XIII. Ahmedet, 3686-ban, az esős évszak beköszönte előtt 17 nappal. Hogy milyen uralkodó lesz, nem lehet tudni. Egy biztos: nem uralkodónak nevelték, és nem szívesen fogadta el a trónt. Nyugodt, veszélyektől mentes bankári életet szeretett volna. A hatalom ízét most megkóstoltatták vele, és olyan fiatal még...

A közelmúlt eseményei:

3663-ban egy nagy erősségű földrengés rázta meg Kenemát. Epicentruma nem messze volt Addab El Hiszrától, a nyugati tartomány fővárosától. Nagyon sok ház összedőlt, és még több megrongálódott. Becslések szerint több mint ezer ember vesztette életét a földrengés következtében.

A sivatagban lévő Gad Amanah oázis mellett sötét, ragacsos massa tört elő a földből, és egy kisebb tóvá terebélyesedett. Kellemetlen szagot árasztott, az emberek fertőzéstől félve menekültek el az oázisból. Az anyag mindent beszennyezett, amihez ért, ezért az emberek elnevezték az Alvilág Szennyének, az általa alkotott tavat pedig Bűdös Tónak.

3664-ben megjelent egy úr, igazi kyr vonásokkal, bizonyos Telar Telnawar, aki toroni nemesnek adta ki magát, és olcsón bérbe vette az oázist, és vele együtt a Bűdös Tavat is. Magas falat építtetett köré, melyet széles virágoskerttel övezett. A Bűdös Tó szagát nemsokára kellemes virágillat váltotta fel. Az oázis kútját újra használhatóvá tette, és -ki tudja hogyan- újabb jelentős víztartalékot talált, majd másik két bővizű kutat is ásott. Az oázisban exkluzív fürdőt, luxuspalotákat, kocka- és kártyatermeket, sehol nem látható, ritka növényeket felvonultató kerteket, és más, gazdagoknak való szórakozóhelyeket létesített, és elkezdtek hozzá érkezni a külhoni vendégek. Hamar híre ment, hogy a Bűdös Tó már nem is bűdös, hanem körülötte az Illatok Városa terjeszkedik, és fertőzéstől sem kell tartani. A közbiztonság tökéletes, ráadásul a szolgáltatások is minden igényt kielégítenek. Felkapott lett hát az új hely Kenema gazdagjai között is, és már-már státusszimbólummá vált az Ellana-ünnepség három napját az oázisban tölteni. Az oázis pedig kinőtte korlátait, és mára már egy ezerlakosú város áll körülötte, nagy bazárral, állandó hadsereggel és rengeteg rabszolgával, akik mind a vendégek kényelmét hivatottak szolgálni

Kiskocsmá

A Kiskocsmában a terveim szerint a mindenkire szóló, helyismereti kérdéseket ismertetem, egy kicsit „fantasybb” hangulatban. Ezt az első számot bevezetőnek szántam, a főbb szereplőket ismertetem.

A Kiskocsmá Murom központjában, a Banara folyó partján épült. Nyugodt, jó helynek tartják, árai elfogadhatóak, a szakácsnő nagyon jól főz. A Kiskocsmá Kenema-szerter híres arról, hogy amit érdemes megtudni, itt megtudhatja az érdeklődő (néha csengő aranyakért, néha másért cserébe). Ha belépünk az ajtón, legalább négy emberrel találkozunk ott.

Az egyik a Pókhasú Bertold, a csapos. Messziről látszik, hogy régen kapta a nevét: manapság inkább a hordóhasú jelző illene rá. Rendkívül tájékozott. Nincs olyan közérdekű esemény, amiről ne tudna, történiék akár a legeldugottabb faluban is, és nincs olyan ember, akinek „munkát” ne tudna találni, vagy akinek „munkásokat” ne tudna találni. Egyszóval, a felbérelhető emberek és a megbízók, akik ilyeneket keresnek, szívesen látogatják, mert nem szemtelen, megelégszik pár ezüstrrel is, ha nyélbe üt egy üzletet.

A másik törzsvendég Dilajla, az ötvenkét esztendősdzsad szájha. Már régóta nem a testét bocsájtja áruba, hanem bizalmas információkkal kereskedik. Neves személyek magánéletében, titkaiban vájkál, és meglepő leleményességgel, és helyesen(!) tudja összerakni a mozaik kockáit. A rossz nyelvek szerint, ha Kenemában egy titokról ketten tudnak, akkor az egyik közülük Dilajla. A régi mesterségét ma már csak hobbiból, meg a féktelen szexvágya kielégítéséért űzi. Nem ritka, hogy információiért a szép, fiatal férfiaktól természetben kéri a fizetséget, és természetesen, előre.

A harmadik törzsvendég Rendicsek, az árva utcagyerek. 15 éves, vörös kölyök, arcát megszámlálhatatlan szeplő borítja. Nevét onnan kapta, hogy minden üzleti megbeszélését azzal zárja "Rendicsek,

haver, megsz!" Rendkívül babonás, úgy tartja, ha más szavakkal válna el a kuncsafttól, akkor meg sem tudná szerezni a kívánt dolgot. Mint a fentiekből kiderült, ő a tárgyakra, főleg az egyedi, rendkívül értékes, és jól őrzött tárgyakra specializálódott: mindent meg tud szerezni, de elképesztően magas áron.

A negyedik törzsvendég a Tintás Brax, mindannyiuk közül a legkülönösebb. Őt még senki nem látta józanul. Egész nap csak a kocsmában ül és iszik. Bizonyára az egész hátralévő életére való italadagot kifizette előre, mert a csapos gondolkodás nélkül kihozza az italát, amikor károgó hangján elkurjantja magát: "Sört!" (Ez valahogy így hangzik: Söeír't.) Azt mondják róla, régebben kalandozott, és most azért iszik, mert egy varázstudó olthatatlan vágyat ébresztett benne az ital iránt, és valami más átokkal is sújtotta, mert csak az utolsó hét nap eseményeire emlékszik, de azok minden részletére, minden elhangzott szóra.

Ez a négy ember bárkinek a rendelkezésére áll, lehet velük beszélgetni, lehet tőlük bármit kérni, a dolognak csak egy hátulütője akad: a Tintás mindenkinek mindent kifecseg. (Ezért a titkos dolgokkal inkább más kocsmákban keressetek hasonló figurákat, hisz akad belőlük épp elég :-), ha mindenkivel közölni akarod, mondd el a Tintásnak, stb.). A Kiskocsmá egy „félvirtuális fogadó”, ami azt jelenti, hogy a belőle származó híreket minden játékos megkapja (letölthető az Internetről, és a Kiskocsmákat elküldöm a MAGUS Listára is), akárhol is tartózkodik a karaktere, de csak az térhet be (írhat bele), akinek a karaktere Muromban van.

A Kiskocsmában a játék kezdetekor a következő párbeszéd hangzott el:

Pókhasú: Láttátok azt a huszonhét kocsból álló karavánt, amelyik tegnap futott be Muromba? Színészek, mutatványosok, meg zenészek jöttek velem, egyenesen Erionból, hogy a közelgő Ellana-ünnepség megnyitórendezvényeként a Nagyszínházban lépjenek fel.

Tintás: Ki a franc az az Ellana? Meg mit ünnepelnek rajta?

Pókhasú: Ellana a termékenység, meg sok más dolog istennője, igaz-e, Dilajla? (Dilajla sötét tekintettel néz a Pókhasúra, de nem szól.) Na szóval, lesz egy ünnepség, amit minden évben a búza második termésének aratásakor szoktak tartani, ahol

Ellanának adnak hálát a bőséges termésért. És a hálát sokféleképpen ki lehet ám mutatni, igaz-e, Dilajla?

Dilajla: Fogd már be azt a héttokájú pofádat, és ne örökké a szexre gondold, hanem inkább azokra a szép időkre, amikor lefelé nézve a hasad alatt még láthattál valamit! Nem neked valóak már az Ellana-napi orgiák, hanem a fiatalabbaknak!

Pókhasú: De csípős ma a nyelved, szépségem! Na szóval, ott tartottam, hogy a színészek meg a kíséretük a Kislaposon verték fel a sátraikat, egész kis sátorváros lett belőle! Ahogy elnéztem őket, ezeknek a fele se fellépni jött, igaz-e, Dilajla?

Dilajla: igaz. Biztosan az idén is nagyot kaszálunk!

Tintás: Mit kaszálunk?

Dilajla: Sok csengő aranyat azért, mert eladjuk az információkat, meg a portékát.

Tintás: Ahaaa, szóval arra gondolsz, hogy a Rendicsek is "kaszál", amikor megfeji azt a dzsad kereskedőt, aki ezerhatszáz aranyat kínált egy úrhölgy nyakékeért, amit a Nagyszínházban fog viselni?

Rendicsek: Semmi közöd hozzá! (különben nagyon örül, hogy Tintás ezt mondta, mert azok az ügyek mindig simán mennek, amelyeket kikotyog a részeg)

Dilajla: Nem volt az dzsad, csak annak akart látszani!

Pókhasú (megdöbben): Miből gondold?

Dilajla: Nem volt a kisujján gyűrű. A dzsad kereskedők, akik adnak magukra, mindig igen értékes gyűrűt viselnek a jobb kisujjukon, egymás közt ezzel jelzik a tekintélyüket, hitelképességüket.

Pókhasú: Hogy te milyen rafinált nőszemély vagy! Hát azt meg tudod-e mondani, mit akar azzal a nyakékkal?

Dilajla: Meg tudom mondani, de csak hús aranyért mondom meg.

Pókhasú: Eredj a fenébe!

A kiskocsmában ezen az estén is jó forgalom várható. Már most, a lemenő nap utolsó sugarainak a fényében is sok vendég van a fogadóban. Egyesek helybéliek, akik gyakran betérnek, mások olyanok, akiket először lehet a városban látni. Bizonyára az Ellana-ünnepségre jöttek. Az asztaloknál a helybéliekkel elkeveredve ülnek, látszik, hogy gyorsan sikerült bizalmas viszonyt kialakítaniuk velük. Ez nem is csoda, hiszen a helybéliek nagy része azért van itt, hogy a jövevényeknek felajánlva

szolgálatait, egy pár ezüstre vagy legalább egy-két potya italra szert tegyen.

Egyszer csak kivágódik a bejárati ajtó, és egy sötét ruhás, magas, vékony ember lép a terembe, nyomában két kísérőjével. A sötét ruha finom vászonból van, a legfrissebb pyarroni udvari divat szerinti, mesteri szabással öntve a viselőjére. Az ember középkorú, de barna hajában egyetlen ősz hajsza sem ékeskedik. Arca sovány, simára borotvált, vonásai markánsak, zöld szemeknek tekintetét kevesen állhatják. Egyenesen a pult felé indul, a rá szegeződő tekintetekkel mit sem törődve. Két kísérője egy lépés távolságból követi. Amint a pulthoz ér, Pókhasú Bertold, a csapos letöröli előtte az utolsó porszemet is, és megszólítja:

-Parancsol, uraság?

Az idegen kifogástalan kiejtéssel, közös nyelven válaszol:

-Egy kupa bort kérek, a legjobb fajtából. Kísérőim sört isznak. Amikor a Pókhasú kitölti az italt, az idegen egy pár furcsa mozdulatot tesz a pohár felett, még furcsább hangok kíséretében, majd megízleli, és elmosolyodik. - Jó bor. Szerezz egy szabad asztalt, és vezess oda minket. Hozz egy kancsó bort, és poharat magadnak is.

A Pókhasú beállítja egyik pincérét a sank mögé, majd úgy tesz, amint az idegen meghagyta neki. Amikor a jövevények letelepednek, és a vezetőjük int neki, bort tölt, és ő is leül közéjük. Nem szól, türelmesen megvárja, amíg azok oltják a szomjukat. Végül az idegenek vezetője töri meg a csendet.

-Amikor ma reggel megérkeztem az országotokba, a karavánmegállóban felhívták a figyelmemet, hogy fegyverviselési engedélyt kell kérnem, ha magam, és az embereim kardot akarunk viselni nyilvános helyeken. Mit tudsz erről nekem mondani? És egyáltalán, milyen ország ez a tiétek?

Pókhasú belekezd a mondókába:

-A mi országunk dicső és gazdag ország, szeretett uralkodóval, jómódban élő polgárokkal, igazságos Kádikkal, az emberek javát szolgáló törvényekkel...

Az idegen mosolyogva közbevág:

-Arra vagyok kíváncsi, milyen az országotok VALÓJÁBAN - mondja, és egy

ezüstpénzt gurít el az asztal lapján a kocsmáros irányába. Ha az el nem kapja, az ölébe esett volna...

-Igen, Nagyuram - derül fel az arca Pókhasúnak - itt valóban minden a pénz körül forog, ezt jól láttad. Megfelelő helyre juttatott, megfelelő ajándék mindig meghozza a kívánt eredményt.

Újabb ezüstpénz villan elő, gurul végig az asztal lapján és bújik el a Pókhasú hatalmas tenyere alatt. Erre megered a nyelve.

-A fegyverviselésről kérdeztél az előbb, Nagyuram: a törvény szövegét ugyan nem ismerem, de tudom, miként alkalmazzák. Az embernek a saját házában lehet bármilyen fegyvere, és önvédelemből használhatja is. Nekem is van egy nyílpuskám a bárpult alatt, és volt már eset, hogy azzal hűtöttem le egy pár hangoskodó, kötözködő alakot itt, a kocsmában. És a Kádi nem büntetett meg, habár nincs engedélyem rá. Úgy gondolom, hogy a Kádi úgy ítélte, tényleg önvédelemből, a vagyonom védelmében használtam, és azt mondta, akkor sem büntetett volna meg, ha embert is ölök vele. Ha ugyanezt nyilvános helyen tettem volna, akkor igen súlyos büntetést kaptam volna, a bűnömet legalább a súlyos bűnök közé sorolta volna. Erre majd még visszatérek. Na szóval, ott tartottam, hogy nyilvános helyeken a fegyvert viselni csak annak szabad, aki kért rá engedélyt. Engedélyt kiállíthat minden városparancsnokság hivatalnoka. Ez egy hivatalos papír, amit két példányban írnak, és lepecsételnek. Ráírják, hogy ki viseli a fegyvert, és hogy néz ki az illető, meg azt is, hogy mikor adták ki és meddig érvényes. Ha egy évre kéri valaki, akkor két és fél aranyba, ha egy pyarroni hónapra, ami húsz napos, ugye, és egy évben harmincegy hónap van, akkor 1 ezüstbe kerül. Na persze, vannak, akik ennek a feléért kínálják, de azoktól inkább tartsd magad távol, Nagyuram!

Ha Uraságod helyi nemes lenne, aki a király hű szolgálója, vagy idegen ország hivatalos követe, akkor az engedélyért nem kellene fizetnie, de akkor is be kellene

szereznie. Aki nyilvános helyen fegyvert használ, és nincs ilyen engedély nála, azt biztosan elítélik. Legalábbis, én nem tudok olyan esetről, hogy megúszta volna valaki... Nemes ember, vagy az Uralkodó szolgái a fegyverüket viselhetik rejtve - mindenki más nyíltan köteles viselni.

Másik érdekes kérdés, hogy mi számít fegyvernek? Hát minden olyan dolog, amit a Kádi annak ítél. De az íjak, nyílpuskák, és ezek tartozékai biztosan, a dobófegyverek, szálfegyverek, és ezek tartozékai biztosan. Fegyvernek számít még minden, amit feltételezhetően annak készítettek, mint például, ha egy nyélre valamilyen fejet erősítenek, vagy szegekkel verik ki. És fegyvernek számít minden kard, vagy két arasznál hosszabb pengéjű tör is. Érdekes, hogy a két arasznál rövidebb vágóélű törre, -ha csak egy van az embernél- nem kell engedélyt kérni, pedig ismerek olyanokat, akik nagyon is fegyverként forgatják, és azzal is tudnak ölni.

Meg kell említenem, hogy általában hogyan büntetik a törvénszegést itt, Kenemában, bár Te Nagyuram, és a követőid biztosan nem tesztetek majd semmi törvénybe ütközőt. Nos, vannak kisebb, nagyobb, meg halálos bűnök, a törvénszegés nagyságától függően. A kisebb vétkeket az utcagyerekek vétkeinek is szokás nevezni. Ilyenek például a lopás, ha egy kecskénél kisebb értéket lop az illető, a verekedés, rendzavarás, a tiszteletlenség hivatalos személy ellenében, és a fegyver jogosulatlan birtoklása, vagyis az engedély hiánya, és még amit a Kádi annak ítél. A kisebb vétkek büntetése botozás, pénzbüntetés, szégyenbüntetés és más hasonló. Esetenként megbélyegzés.

A súlyos vétkek a nagyobb lopás, vagyis, ha egy kecskénél nagyobb értéket lopnak, a maradandó fogyatékossgot okozó jogtalan bántalmazás, az erőszak hivatalos személy ellenében, és a fegyver jogosulatlan használata nyilvános területen, és még amit a Kádi annak ítél. Érdekes, hogy eddig a Kádi még egyetlen párbajozót sem ítél el, ha nem halt meg senki a párbajban, mintha azok mindketten jogosan használták volna a fegyverüket. Pedig én már láttam az Istennők Terén is párbajt, ami igencsak nyilvános hely... A nagyobb vétkek büntetése botozás, és 1-5 év kényszermunka, esetleg csonkolás. Minden esetben megbélyegzés, olykor kaszton kívülinek, azaz törvényen kívülinek nyilvánítás. A kaszton kívüliekkal szemben bárki bármit tehet, akár rabszolgává is alacsonyíthatja

őket. De megnézném én azt a féleszűt magamnak, aki egy tolvajt, vagy erőszakoskodót akar rabszolgának!

Végül vannak a legsúlyosabb törvényszegések következményei, a halálos bűnök. Ezek, a jelentős lopás, vagyis egy tevénel nagyobb érték lopása, az emberölés, a súlyos rendzavarás, például a szervezkedés az Uralkodó ellenében, és még amit a Kádi annak ítél. A halálos bűnök büntetése általában halál... a halálbüntetés minősített formái, nyilvánosan, a nép szeme előtt, hogy a bűnös szégyenkezve haljon meg: kerékbe törés, karóba húzás, városfalra függesztéses szomjhalál, vagy agyonverés. Néha - kegyelemből - élethossziglani kényszermunkára ítélik a halálos bűnösöket.

Hehehe... Jól vetted észre Nagyuram, mindenütt oda mondtam, hogy „még amit a Kádi annak ítél”. Ez így van itt, a mi országunkban: a bölcs Kádik a még nem is hallott bűnökért is kiszabhatnak büntetéseket, és azok mértéke

kizárólag a Kádi jóindulatától függ. A Kádi jóindulata meg sok mindentől, például a neki szánt ajándékoktól, hehehe....

Az idegen uraság érdeklődve hallgatta a Pókhasút. Meglepődött. Nem gondolta volna, hogy egy dzsád hagyományokra épülő társadalomnak ilyen törvényei legyenek. Azt hitte, a dzsádoknál anarchia uralkodik, és az utcán fényes nappal is kirabolhatják az embert, az arra járók még csak nem is szólnak majd érte. Kellemesen csalódott. Egyre jobban tetszik neki ez az ország, ahol majd élnie kell, istene kegyelméből, Egyháza, hazája, és a világ javát keresve.

?

Szerző: ismeretlen

Forrás: Atlantisz

Szerkesztette: Magyar Gergely

